

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, v právní věci **žalobkyně: I. N.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, IČO: 00006963, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7.5.2015, č.j. „X“,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 7.5.2015, č.j. „X“, kterým byly zamítnuty námitky žalobkyně proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení ze dne 5.3.2015, č. „X“, kterým žalovaná rozhodla tak, že žalobkyni zamítla žádost o změnu výše invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, a konstatovala, že žalobkyni dále náleží invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně.

Žalobkyně v žalobě a v doplnění žaloby uvedla, že dne 15.5.2013 jí byla Okresní správou sociálního zabezpečení v Chomutově změněna výše invalidního důchodu z důvodu zlepšení zdravotního stavu na invaliditu druhého stupně. Zdravotní stav žalobkyně se však od té doby zhoršoval a byla nutná i hospitalizace žalobkyně a to konkrétně v září 2014 a lednu 2015. Žalobkyně uvedla, že došlo k nesprávnému a neúplnému posouzení jejího zdravotního stavu Okresní správou sociálního zabezpečení v Chomutově rozhodnutím ze dne 5. 3. 2015 na základě posudku ze dne 25.2.2015 i Českou správou sociálního zabezpečení v Ústí nad

Labem rozhodnutím ze dne 7.5.2015 na základě posudku ze dne 29.4.2015, kdy žalobkyně žádala o změnu výše invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu. Dle zdravotních posudků Okresní správy sociálního zabezpečení v Chomutově a České správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem činil pokles pracovní neschopnosti žalobkyně 50 %. Žalobkyně s poklesem pracovní neschopnosti ve výši 50 % nesouhlasí a v souvislosti s tím žádá o přezkum svého zdravotního stavu lékařem z oboru psychiatrie pro přiznání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že je při svém rozhodování vázána odborným lékařským posudkem, který v případě žalobkyně stanovil míru poklesu její pracovní schopnosti o 50 %, a to v souladu s předchozím posudkem Okresní správy sociálního zabezpečení v Chomutově a České správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem. Žalovaná posudky Okresní správy sociálního zabezpečení v Chomutově a České správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem považuje za objektivní posouzení a zjištění zdravotního stavu žalobkyně. Žalovaná setrvala na svém rozhodnutí ze dne 7.5.2015, č.j. X a navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou, neboť bylo rozhodováno v souladu s platnými právními předpisy.

K soudem nařízenému jednání se žalobkyně bez omluvy nedostavila, ačkoliv jí bylo předvolání řádně doručeno včetně poučení o možnosti jednání v její nepřítomnosti. Soud proto konstatoval obsah žaloby, doplnění žaloby a vyjádření žalobkyně k posudku. Soud dále konstatoval, že žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí v plném rozsahu a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Pověřená pracovnice žalované setrvala na písemném stanovisku zaslaném soudem.

Po přerušení jednání se žalobkyně dostavila k jednání soudu na vyhlášení rozsudku s tím, že se domnívala, že jednání bylo nařízeno o půl hodiny později, přestože v řádně doručeném předvolání byl uveden správný čas jednání.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v následném řízení ve věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 25.2.2015 byl posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení v Chomutově, MUDr. F. I., vypracován posudek o invaliditě žalobkyně, jehož závěrem bylo zařazení zdravotního postižení

jmenované do kapitoly V., položky 3 písm. d) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 50-60 %, s tím, že u žalobkyně stanovil míru poklesu pracovní schopnosti v míře 50 %. Na základě tohoto posudku vydala Okresní správa sociálního zabezpečení dne 5.3.2015 rozhodnutí, jímž žalobkyni zamítla žádost o změnu výše invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu pro invaliditu třetího stupně a konstatovala, že žalobkyni dále náleží invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně. Po námitkách žalobkyně proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení, ve kterých žalobkyně uvedla, že rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení bylo vydáno na základě nesprávného a neúplného posouzení jejího zdravotního stavu, nechala žalovaná dne 29.4.2015 prostřednictvím lékařky, MUDr. D. H., vypracovat další posudek o invaliditě, dle jehož závěrů je v případě žalobkyně rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 3, písm. d) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti o 50 %, kdy se míra poklesu pracovní schopnosti nemění. Žalobkyně byla uznána invalidní invaliditou druhého stupně, ve kterém byla zařazena již od 15.5.2013. Na základě posudku ze dne 29.4.2015 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, jímž námitky žalobkyně zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo

pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyl, popřípadě znovu nabyl schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech.

Procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

Podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění platí, že pokud se zjistí, že nárok na důchod nebo na jeho výplatu zanikl, důchod se odejme nebo jeho výplata se zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplacen.

V projednávané věci bylo rozhodnuto prvostupňovým rozhodnutím, že se návrh žalobkyně na změnu výše invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu zamítá a žalobkyni nadále náleží invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně. Druhostupňovým rozhodnutím bylo toto rozhodnutí potvrzeno a námitky žalobkyně byly zamítnuty. Ve smyslu ustanovení § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, při změně stupně invalidity se nově stanoví výše invalidního důchodu, a to ode dne, od něhož došlo ke změně stupně invalidity. V daném případě bylo třeba zjistit, zda žalobkyně splňuje ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podmínky pro změnu invalidity, tj. zda pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u ní činí nejméně 70 %.

Již výše bylo zmíněno, že námitkami napadené prvostupňové rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem lékaře MUDr. F. I., který učinil závěr, že nedošlo ke změně pracovní schopnosti žalobkyně z invalidity druhého stupně na invaliditu třetího stupně. Druhostupňové rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem lékařky MUDr. D. H., která stanovila míru poklesu pracovní schopnosti o 50 %, a tedy nedošlo ke změně pracovní schopnosti žalobkyně z invalidity druhého stupně na invaliditu třetího stupně. Soud se nicméně se závěrem lékařů o posouzení zdravotního stavu žalobkyně nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci předmětného soudního řízení v intencích ustanovení § 52 odst. 1 v návaznosti na ustanovení § 77 s.ř.s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „Komise“ nebo „posudková komise“), která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, k posouzení zdravotního stavu povolána. Tato komise se sídlem v Ústí nad Labem nově posoudila celkový stav žalobkyně a také posoudila pokles její pracovní schopnosti.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou Komisí soud zjistil, že jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů a vyšetření ze dne 11.11.2015. Žalobkyně byla jednání komise přítomna. Přímou při jednání komise byla rovněž vyšetřena odbornou lékařkou z oboru psychiatrie prim. MUDr. Z. S. Z posudkové dokumentace je patrné, že Komise při posuzování vycházela ze spisu Okresní

správy sociálního zabezpečení v Chomutově a České správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem, zdravotní dokumentace obvodního lékaře žalobkyně, MUDr. F., propouštěcích zpráv z Nemocnice Ostrov, psychiatrie, ze dne 22.8.2014, 3.9.2014 a 22.1.2015, psychiatrickým nálezem MUDr. F. A. ze dne 5.6.2015 a vyšetření žalobkyně při jednání posudkové komise odbornou lékařkou z oboru psychiatrie, MUDr. S. dne 11.11.2015.

Komise zjistila, že žalobkyně trpí schizoafektivní poruchou, aktuálně bez akutních psychotických projevů. Posudková komise se neztotožnila s posudkovými závěry lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení MUDr. I. a lékařky České správy sociálního zabezpečení MUDr. H., kteří shodně žalobkyni zařadili pod kapitolu V., položku 3, písm. d) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 50 - 60 %, pod kterou je uvedena schizofrenie, schizofrenní poruchy a poruchy s bludy, tedy z funkčního hlediska těžké postižení, kdy jsou častější ataky, mezi atakami přetrvává závažná reziduální symptomatika a výkon některých denních aktivit bývá podstatně narušen. Posudková komise ve zdravotním stavu žalobkyně tyto neprokázala, a proto považuje zařazení žalobkyně do kapitoly V., položky 3, písm. d) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 50 - 60 % za nadhodnocené. K datu vydání napadeného rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení se dle posudkové komise u žalobkyně jednalo o schizoafektivní poruchu smíšeného typu, bez častých atak. Žalobkyně byla shledána stabilizovanou bez psychotické symptomatologie, bez závažné negativní reziduální symptomatiky, bez poruchy intelektu a bez podstatného narušení denních aktivit. Míra poklesu pracovní neschopnosti byla posudkovou komisí u žalobkyně stanovena dle kapitoly V., položce 3, písm. c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., ve výši 45 %, tj. v horní hranici rozmezí, zvýšené podle ustanovení § 3 odst. 2 vyhlášky č. 359/2009 Sb., o 5 % pro celoživotně vykonávanou dělnickou profesi. Celková míra poklesu pracovní neschopnosti tak u žalobkyně činí 50 %. Žalobkyně je dle komise schopna vykonávat výdělečnou činnost jen s podstatně menšími nároky na fyzické a duševní schopnosti a invalidita u ní dosahuje toliko druhého stupně.

Soud uvádí, že se s posudkovými závěry Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ztotožnil, když za daného stavu věci neshledal potřebu, aby bylo provedeno další dokazování v podobě vypracování dalšího revizního posudku jinou posudkovou komisí, případně v podobě znaleckého zkoumání zdravotního stavu žalobkyně. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, přitom koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25.6.2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28.8.2003 č. j. 5 Ads 22/2003-48 či ze dne 12.3.2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz). Přestože Posudková komise dospěla k odlišnému závěru oproti žalované i prvostupňovému orgánu ohledně klasifikace postižení žalobkyně, je ze závěru komise ohledně míry invalidity žalobkyně patrné, že odlišný závěr neměl vliv na stanovení míry invalidity žalobkyně. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 21. března 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová